

مناجات - ای بندهٔ الهی آنچه بینی و یابی در این جهان فانی

حضرت عبدالبهاء

نسخه اصل فارسی

مناجات - من آثار حضرت عبدالبهاء - بشارة النور، ۱۴۴ بدیع، صفحه ۱۲۵

﴿ هو الله ﴾

ای بندهٔ الهی آنچه بینی و یابی در این جهان فانی اوهام و مجاز خالی است نه حقیقت آسمانی ایام گذشته را بخاطر آرزوی چه بود و چه شد و چه نتیجه حاصل گشت آینده مثل سابق است و ماضی آئینهٔ مستقبل هر چه در او بینی در این خواهی دید هرچه در آن یافتی در این خواهی یافت بیک نسق و یک وتیره است ولی جمیع خلق از ماضی شاکی و بمستقبل امیدوار گمان کنند که زمان کلال و ملال بگذرد و ایامی در نهایت خوشی و حلاوت رخ نماید هیات هیات این جهان عالم خاک است و این نفس منمک و ناپاک چگونه مسرت و فرح و شادمانی و کامرانی حاصل آید هیات هیات مگر آنکه انسان غیر خدا را نسیان کند نظر از این جهان پستی بردارد و آنچه در جهان بالاست مشاهده نماید توجه بملاّ اعلیٰ کند و استفاضه از ملکوت ابهی آنوقت مسرور دو جهان گردد و درخشنده جاودان شود پس روح و ریحان است و فرح و سرور بی پایان گل و گلشن است و نسیم صبحدم و نغمهٔ مطرغ چمن لطافت هواست و عذوبت ماء و حلاوت رؤیاست و طراوت صحرا و علیک التّحیّة و الثّناء (ع)

ORIGINAL